

»Derfor, mine brødre, som jeg elsker og længes efter, min glæde og sejrskrans!
stå da således fast i Herren, I elskede« (Fil. 4,1)

Således elskede Gud verden

Måske kan alle dette blads læsere Johs. 3,16 udenad – men der er ingen af os, der nogensinde bliver færdig med dette vers – dets rigdom er uudtømmelig.

Således

På denne ganske bestemte måde elskede Gud verden – ikke på nogen anden måde.

Således – det betyder, at Gud ikke veg tilbage for at bringe et offer, der voldte Ham så megen smerte, at ingen af os fatter det. Han var ikke tvunget dertil, thi Gud er aldrig under nogen tvang – Han besluttede at gøre det og gjorde det af egen fri vilje.

Men *således* betyder også det vemodige og forfærdelige, at således vil verden ikke elskes af Gud – den vil elskes i overensstemmelse med, hvad den forstår ved Guds kærlighed – og det er, at Gud lader den slippe for al nød og indfrier alle dens ønsker om velbefindende, velstand og vellevned. Hvis Gud ikke gør det, er det ifølge verdens overbevisning beviset på, at Gud enten ikke er til, eller at han ikke er kærlig og god.

elskede

Evangelisten anvender *datidsformen*: elskede. Det er ikke et udtryk for, at Gud er hørt op med at elske verden, men en understregning af, at enhver, der vil lære Guds kærlighed at kende, må samle sig om den mægtige gerning, det vældige offer, Gud en gang for alle fuldbragte, da Han bragte sin Søn, den enbårne, som offer for verdens synd, thi således elskede Gud verden, og han elsker den fremdeles »kun« således! Enhver, der vil elske af Gud, bør derfor dvæle i bøn og taksigelse ved *Getsemane*, hvor Jesus, Guds søn, under høje råb og tårer beder Faderen om, at denne kalk må gå ham forbi – på *Gabbata*, hvor han står tornekrønet og med en af romernes svøbeslag opflænget ryg og bliver dømt til korsfæstelse – og ude på *Golgatas* høj, hvor han hænger udspilet på et kors og bliver gjort til synd for os. Således elskede Gud verden – og således elsker Han den i dag!

Gud

Hver gang, jeg tager dette ord i min mund, siger jeg mere, end jeg forstår, og kan derfor aldrig sige *Gud*, som var det en selvfølge.

Gå ud en mørk nat og se op imod stjernevrimlen – sig så *Gud!* Stå ved havets bred og se ud over dets mægtige, bølgende flade – og sig så *Gud!* Betragt en

blomst, et græsstrå, et blad på en kvist – sig så *Gud!* Følg en lille fugl på dens flugt fra gren til gren, lyt til fuglenes kvidren – og sig så *Gud!* Tag et lille barn i din favn, se ind i dets uskyldsrøne øjne – og sig så *Gud!* Kun en dåre siger: »Der er ingen Gud!« Hans usynlige væsen, hans skaberkraft og guddommelighed kan ses i selve skaberværket fra dets mindste atom til de uoverskuelige asteroider. Hans visdom og væld overgår alle menneskelige begreber. Tusinde år er for Ham som en dag. Ingen skabning har »grebet om« Gud, thi der er HAM, der giver enhver liv og ånde og alt andet. Hans navn er JEG ER eller JEG ER DEN, JEG ER! Han er at frygte, og al visdom begynder med Guds frygt.

HAM er det, der elsker verden med en usigelig kærlighed! Her er ikke tale om noget selvfølgeligt, slet ikke om noget sentimentalt – men om noget guddommeligt og derfor om en hemmelighed, der overgår al menneskelig erkendelse – altså om noget overmåde helligt og herligt!

Verden

er Hans skaberværk, jorden med hele den fylde. Han er ikke langt borte fra nogen. Han kender, hvad der rører sig i havet, og hvad der bevæger sig på marker og bjerge. Ikke en fugl falder til jorden uden Hans vilje. Alt er skabt af Ham og *til* Ham. Der findes i verden mange skabninger, vi ikke forstår, f.eks. krokodillen. Men det skal hverken undre eller forarge os, thi alt er skabt *til HERREN*. Han forstår alt, hvad Han har skabt. Du og jeg forstår LANGT FRA alt – og det, vi mener at forstå, forstår vi kun delvist.

Gud elsker alt, hvad Han har skabt – Han hører det suk, der går gennem hele skaberværket – sukket efter forløsning fra forkrænkeligheden – den trældom, skabningen blev underlagt, da mennesket faldt i synd.

Menneskets synd og skyld er hele verdens ulykke, hele skaberværkets ulykke.

Så ville man jo tro, at Gud straffede menneskene og befriede skaberværket fra Menneskeheden, men det gør Gud ikke, thi Han elsker også de skyldige, menneskene, de oprørske, der har revet Guds skønne skabning, hele verden med alt det skabte, med ned i trældommen og forkrænkeligheden. Således elskede Gud verden,

at han gav sin Søn

Ingen af os kan trænge ind i dybet af disse ord. Gud gav af egen fri vilje sin Søn uden

først at vente på, at menneskene vendte om til Ham eller bønfuldt Ham om nåde og frelse.

Da han gav sin Søn, gav Han verden *sit eget hjerte*, og det kostede Ham en smerte, vi ikke kan sætte os ind i, thi da Han gav sin søn, *gav Han ham hen* i synderes magt i stedet for at frelse ham derfra. Medens hans sved pressede sig frem som blodråber, og han var grebet af gru og forfærdelse, bad Guds søn Ham om, at denne kalk måtte gå ham forbi – men nej, Faderen gav ham hen – tog ikke hensyn til sin søns dødsangst, gru og forfærdelse, men ofrede ham som sit Lam, der nu skulle bære verdens synd og lide hele straffen derfor uafkortet ind i døden.

Således elskede Gud verden. Har vil lov til at sige, at det ser ud, som om Han elskede syndere som os højere end sin Søn, den elskede? Vi kan ikke sætte os ind i, hvad der »foregik« i Gud, da hans søns bøn i *Getsemane* have nåede op til Ham. Hvordan kunne Han give ham hen? Skriften siger, at Han *ikke sparede* sin egen søn!

Vi står overfor det alt andet end selvfølgelige – det uudgrundelige: at sådan elskede Gud verden!

Gud lod skylden for hele verdens synd i alle dens afskygninger og udslag falde på sin egen søn. Ham regner Gud for skyldig! Os regner Han derfor som uskyldige!E

Eduard Geismar talte ofte om Guds *smertefyldte* kærlighed. Hvordan kan vi andet end elske Ham, der først har elsket os således, at Han gav sin Søn,

den enbårne

Ved Jesu dåb og på forklarelsens bjerg lød der en røst fra Himmelen: »Denne er min Søn, *den elskede*« – men her, hvor Gud giver ham hen i synderes sted, kaldes han *den enbårne*.

Jesus er et menneske, og han er Guds søn – ja, evangelisten siger, at »*den enbårne, som selv er Gud*, og som er i Faderens favn, han er blevet Hans tolk« (Johs. 1,18).

Jesus er *den enbårne, den eneste* – der kommer aldrig en anden som Han. Og som *den enbårne* har han *en gang for alle vundet en evig forløsning og bortskaffet synden* ved sit offer (Hebr. 9,12 og 26). Således er Han som *den enbårne og eneste* blevet *Guds tolk*, d.v.s. den, der »oversætter«, hvad Gud har at sige enhver af os – og hvad er det? – jo, det er: »*Således elsker jeg også dig!*«

for at

Guds kærlighed er andet end en varm følelse eller en ubestemmelig stemning. Den er ikke svævende og hendøende. Den er målbevidst. Lad os dvæle lidt derved.

Er kærligheden en magt, som Gud er underlagt, så han er nødt til at elske? Nej, Gud er ikke underlagt nogen magt; Han er aldeles fri og uafhængig.

Hvorfor elsker Han så verden således, som Han gør? *Fordi det er Hans viljes beslutning*, at sådan vil Han elske enhver! Derfor er Hans kærlighed så stærk – alt andet end en følelsesmæssig stemning. Guds kærlighed er ikke en »naturnødvendighed« hos Gud, men Hans frie valg! Derfor er den så ufatteligt, thi hvem vil vælge at elske sine fjender således?

Johannes skriver, at Gud er kærlighed (1. Johs. 4,8 og 16), men det betyder ikke, at Han er nødt til at være det, men at Han har valgt og besluttet at være det.

Det gør Hans kærlighed så meget mere ophøjet og dyrebar, og det belyser ordene *for at*

enhver

d.v.s. enhver *uden undtagelse*. Menneskeheden er for os en uoverskuelig mængde af mænd og kvinder, unge og gamle, sorte og hvide, sympatiske og usympatiske, kultiverede og primitive – og tænker vi på den samlede menneskehed fra Adam til tidens afslutning, er der ikke nogen anden end Gud, der kender *enhver*, som han/hun er, og elsker *enhver*, som han/hun er. Gud elsker altså verden i den betydning, at han kender og elsker *enhver*. Det går vidt over alle vore forestillinger og begreber – og det understreger, at der ikke er personsanselse hos Gud, så han foretrækker nogle frem for andre.

Og det understreger atter, at Guds kærlighed er aldeles uafhængig af, hvordan enhver nu er. Dem, som vi anser for allermindst værdige til at blive elsket, elsker Gud af hele sit hjerte »lige så meget«, som Han elsker dem, vi anser for mere elskværdige.

Jeg glemmer aldrig min Faders dødsleje. Han havde aldrig bekendt nogen tro på Jesus, aldrig omvendt sig, men levet et liv i denne verden på denne verdens præmisser. Jeg stod ved hans leje, hvor han lå dybt bevidstløs. Pludselig åbner han sine øjne og siger med høj røst: »Herre Jesus, tag imod mig arme synder!« og så sov han hen, og jeg lukkede hans øjne til.

Enhver, der påkalder Herrens navn, sker det end i sidste øjeblik, bliver frelst.

Enhver, sandelig *enhver*! Vi kan aldrig afskrive nogen håbløs; vi kan derimod holde ud i forbøn, og vi kan med *Nils Frykman* synges: »Hvem som helst kan bli' frelst, som til Gud sig vender!« d.v.s. en-

hver,

som tror på ham

Med disse enkle ord udsiger apostelen det, der for enhver uden undtagelse er det *alt-afgørende*.

Vi har ikke ret til at omskrive evangeliet, så det bedre stemmer med vor opfattelse. Der står *ikke*: »Således elskede Gud verden, at Han gav sin søn, den enbårne, for at verden ikke skal fortabes, men have evigt liv«.

Et sådan »evangelium« reducerer enhver til at være et menneske uden personligt ansvar overfor Gud.

Gud vil imidlertid ikke frelse mennesket ved at reducere ham/hende til at være uden skyld og uden ansvar.

Derfor lyder det med guddommelig myndighed: »...for at *enhver, som tror på Ham*, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«

Tror du på Guds søn, vor Herre Jesus Kristus? Da har du evigt liv og går ikke fortabt.

Hvorfor tror du på Ham? Fordi du har lært Ham at kende. De, som kender Guds navn, stoler på Ham (Salme 9,11).

Ingen, der tror på Guds søn, føler, at han/hun har »præsteret« noget overordentligt – tværtimod, han/hun blev overbevist om, at Jesus er Sandheden.

Troen kom, fordi de hørte evangeliet om Guds frelse ved vor Herre Jesus. De hørte Guds troværdige ord.

Men hvorfor tror ikke enhver, der hører Ordet? Det er en gåde, der får enhver, der tror, til at føle sig endnu mindre – endnu mindre værdig til så stor en Frelser og så stor en frelse – og den sandhed begynder at dæmre for os, at det ikke er os, der har valgt Jesus, men Ham, der har valgt os.

Men samtidig reducerer det ikke ansvaret hos noget menneske. Frelsen opleves derfor som guddommelig i dybeste forstand – evangeliet indeholder udvælgelsens hemmelighed.

Ingen, der tror, kan rose sig af sin tro. Den er en del af Guds overvældende nåde imod ham/hende.

Og ingen, der tror, kan opgive håbet om, at den eller de, som har stået evangeliet imod, men som stadig ligger på hans/hendes hjerte, også skal blive frelst.

Evangeliet er ikke *et skema* over Guds handling med mennesker, ej heller *et program derfor*, men Ordet om hans guddommelige kærlighed, der omslutter enhver, men synes at have »svært ved« at gribe enhver! Dog, Gud skal nå sit mål. Det kan vi være forvisset om! Og troen er så dyrebar, at ondskabens åndsmagter forsøger at tage den fra enhver, som tror på Guds søn. Ingen undgår at blive angrebet på sin tro. Enhver, som tror, må stride tro-

ens gode strid. Men det understreger blot, at troen er det dyrebareste, vi har.

At den er dyrebar, fremgår med al tydelighed af dette vidunderlige: enhver som tror på Ham, skal

ikke gå fortabt

d.v.s. ikke gå fortabt for Gud og dermed være evigt borte i gråd og tænderskæren.

Noget forfærdeligere kan ikke tænkes – ja, vi kan i virkeligheden ikke forestille os fortabelsens gru. Der kommer en dag, da det afgørende ord bliver udtalt med evige konsekvenser, enten: »Kom hid, I velsignede...« eller: »Gå, bort, I forbandede...«

Evangelistens enkle ord udelukker den forestilling, at der ikke kan være nogen fortabelse, når Gud er kærlighed. Hans ord udelukker også den mulighed, at der findes uretfærdighed hos Gud. Hvor godt, at vi ikke skal dømmes nogen. Dommen tilkommer alene Gud, der elskede verden således, at...

Har den, som tror, da en retfærdighed, der består for Gud, i modsætning til den, der afviser at tro på Guds søn? Ja, enhver, som tror på vor Herre Jesus, har *Guds retfærdighed* – d.v.s. den fuldkomne retfærdighed, den mangelfri retfærdighed, den eneste retfærdighed, der består i Guds helligheds lys. Hvor er vor synd, skam og skyld? Den lagde Gud på sin søn, den enbårne. Den tog Han altså fra os. Hvor er vor straf? Den blev også lagt på Guds søn, og han udstod den i al dens gru på Golgatas kors i de uendelige timer, da han led for os alle.

Hvor er vor retfærdighed? Når vor skyld er borte, og når straffen for den er udstået en gang for alle, da er Gud retfærdig, når Han retfærdiggør os, der tror på Hans søn, altså tilregner os den fuldkomne retfærdighed.

Derfor, kun derfor skal enhver uden undtagelse, der tror på Ham, ikke fortabes, men

have evigt liv

Disse få ord indeholder også en udtømmelig herlighed. Hvad er evigt liv? De fleste mener vistnok, at der er *endeløst* liv. Det er ikke forkert, men det siger næppe det væsentlige.

For det *første* kan vi næppe overføre tidsbegrebet (fortid, nutid, fremtid) på evigheden, thi evigheden er noget andet end tid.

For det *andet* »definerer« vor Herre Jesus det evige liv ganske anderledes, når han siger: »Og dette er det evige liv, at de kender Dig, den eneste sande Gud, og ham, som Du har sendt, Jesus Kristus« (Johs. 17,3).

Det evige liv *er* – det indtræffer ikke først efter døden. Enhver, der tror på Guds

søn, har det evige liv – og oplever det som liv og liv i overflod, fordi han/hun kender den eneste sande Gud og ham, som Han sendte, Jesus Kristus – dette kendskab er ikke blot viden og kundskab, men liv – liv – liv, der ikke er underlagt nogen magt, end ikke dødens magt – liv, der er fyldt af liv, først og fremmest kærlighed, glæde, fred, men tillige visdom og indsigt, med andre ord kendskab til Gud i betydning af fællesskab med Gud.

Ja, kendskab i betydning af Guds nær-
vær – Guds fortrolighed – Guds velbe-
hag!

I det evige liv går intet tabt – end ikke et bæger koldt vand, rakt til en tørstig discipel – end ikke et besøg hos en syg – intet går tabt – det evige livs gerninger følger den, der har det evige liv! Det var, hvad de gamle mente, når de talte om at være »herligt frelst«!

Lad os imidlertid læse de første ord en gang til:

Således elskede Gud verden
d. v.s. *alt, hvad Han har skabt*, men som nu er underlagt forkrænkelsen og derfor sukker og længes inderligt efter at blive udfriet af den.

Paulus udtrykker det på denne måde: »Skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares – thi også *skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden*« (Rom. 8,19-21).

Når Kristus kommer igen i kraft og megen herlighed, da bliver det åbenbart, hvem der er Guds børn, thi de herliggøres nu i opstandelseslegemer – da er *hussvælsesestiderne, genoprettelsestiderne* inde, da *alt skal blive genoprettet*, således som Peter siger (Ap.G. 3,19-21).

Da når Guds kærlighed til verden sit herlige mål!

Tanken kan ikke rumme det. Men hvordan skulle nogen af os små skabninger til fulde kunne fatte Guds tanker, Hans uransagelige domme, Hans usporlige veje?

Lad os tilbede og prise Ham for, at *således elskede Gud verden, at Han gav sin søn, den enbårne, for at enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv*.

Enhver uden undtagelse, der tror på Jesus og derfor ikke er fortabt, men har evigt liv, er sendt til verden for i hvert fald at frelse nogle. Derfor beder enhver sådan om menneskers frelse og vidner i gerning og ord om Ham, der i sandhed er verdens frelser (Johs. 4,42).

Der er intet, det danske folk trænger mere til.

Hvorledes skulle Han kunne andet?

Vi skal være yderst tilbageholdende med at udtale os om, hvad Gud kan, og hvad Han ikke kan, men et spørgsmål herom kan være på sin plads. I hvert fald rejser apostelen Paulus dette spørgsmål: »Han, som jo ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle Han kunne andet end skænke os alt med Ham?« (Rom. 8,32).

ikke sparede

Disse enkle ord lader os fatte lidt af den kamp, der foregik i Gud, den selvovervindelse og selvfornægtelse, Han måtte tilkæmpe sig for at give sin søn, den elskede, hen for vor skyld. Det var alt andet end et offer, Han selvfølgelig bragte – det var et offer, Han kun bragte, fordi han tog den usigelige smerte på sig at overgive sin søn i synderes hænder og se på, at de mishandlede ham til døde – ja, ikke blot det: men også lægge al verdens synd på ham og udøse straffen derfor over ham.

Således elskede Gud verden – men ak, det har knapt nok gjort indtryk på os, der har fået den uudsigelige gave: at tro på Jesus.

Hvordan kunne Gud holde det ud, da dette ord blev den fulde virkelighed og ligesom steg op til Ham fra hans elskede søn: »Min sjæl er mæt af lidelser, mit liv er dødsrigt nær; jeg regnes som den, det er ude med – tungt hviler din vrede på mig, alle dine brændinger lod du gå over mig – mit øje er sløvt af vånede« (Salme 88).

Hvordan kunne Gud give sin søn hen – hvordan?

Hvis Han havde sparet ham, hvad da? Da var ethvert håb om at blive frelst brudt sammen, og enhver af os var da for evigt udelukket fra Gud i evig gråd og tænderskæren. Dette kunne Gud heller ikke holde ud, derfor (men jeg taler hele tiden menneskeligt) valgte Gud i en uendelig smertefuld selvovervindelse og selvfornægtelse ikke at spare sin egen søn.

Vi vil næppe nogensinde, end ikke i evigheders evighed fuldt ud kunne fatte det, men vi vil uafsladeligt tilbede Ham, der sidder på tronen, og Lammet.

Det er aldeles overvældende at være genstand for en sådan kærlighed. Ak, hvor er jeg uværdig til den – ak, hvor jeg angret mit hjertes svig – det er svært at fastholde, at Guds kærlighed ikke er kølnet, men usvækket den samme – og ikke nok med det – Paulus spørger mig jo, om jeg mener, at Gud kan andet end skænke mig alt med Kristus?

Hvem vil anklage?

Jeg synes, at mine nederlag og min kommen-til-kort er en hindring for, at Gud skulle give mig alt. Min samvittighed kan jo anklage mig. Mennesker anklager mig også, og ondskabens magter med vore brødrers anklager i spidsen gør det tillige.

Hvad skal jeg svare på Paulus' spørgsmål? Det ser ud til, at apostelen ikke venter på mit eller dit eller noget andet menneskes svar, men kommer os alle i forkøbet med selv at besvare sit eget spørgsmål. Hans svar er, at alt det, du, Poul, kan anklages for, ikke hindrer Gud i at skænke dig alt med Kristus, thi det er Gud selv,

der retfærdiggør dig. Det gør Han, fordi Han ikke sparede sin egen søn, men tilregnede ham al din synd og tilregner dig al hans retfærdighed!

Hvem er den som fordømmer?

Det er der kun en, der kan, og det er Gud. Han alene dømme til helvede. Han alene kan sige: »Gå bort I forbandede!« Vil Han sige det til dig, der tror på Hans søn, men lider under din egen skrøbelighed og svaghed og udsættes for mange anklager?

Paulus finder det overflødigt at svare Nej på dette spørgsmål, thi den, der fordømmer er Kristus, der selv er Gud, han er den, der er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd, som også går i forbøn for os – hvordan skulle Han kunne fordømme? – det ville jo være det samme som at regne sin egen død og opstandelse for en lille gerning, der slet ikke kan opveje din synd og dine nederlag.

Nej, Kristus fordømmer dig ikke – Han går derimod i forbøn for dig, at du ikke skal bukke under for sjæleffjendens angreb og anklager. Gud lader sig ikke hindre i at give dig alt med Kristus!

Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed?

Det er det afgørende spørgsmål, thi hvis der er nogen eller noget, der kan det, kan vi jo ikke vide, om det sker – og i så fald kan Gud jo ikke give os alt med Kristus.

Paulus udelukker den mulighed, at

noget eller nogen kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre. Han gennemgår enhver mulighed og udelukker dem alle sammen.

Hvad med trængsel, angst, forfølgelse, nøgenhed, fare eller henrettelse med sværd? Kan Gud, der elsker os, tillade, at vi kommer ud for dette? Er det ikke snare et udtryk for, at Han har vendt os ryggen? Kan Han gives os alt, når han lader noget sådant ske?

Paulus er ikke i tvivl herom. Han siger, at »under alt dette *mere end sejrer vi ved Ham, der elsker os*« – og de, der mere end sejrer, dem giver Gud alt med deres Herre og Frelser, der skænkede dem sejreren og mere end den. Paulus er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Denne vidunderlige vished skyldes ikke nogen »positiv« egenskab hos ham selv eller hos nogen af os, men *udelukkende*, at Gud ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle – hvordan skulle en sådan kærlighed kunne tillade nogen anden magt at berøve Ham, der elsker sådan, en eneste af Hans dyrt købte – og hvordan skulle nogen anden kunne fratage Gud hans uendelige glæde: at skænke sine elskede, dyrt købte *alt* sammen med Ham, der elskede dem så højt, at han gik i døden for dem på et kors og tog al deres skyld på sig, så Guds vrede ramte ham – men ikke dem (os)?

Hvordan? Det er udelukket!

Alt

Derfor er det sikkert og vist, at intet kan skille os fra Guds kærlighed, og at intet kan hindre Gud i at skænke os, som hører Jesus Kristus til, *alt* med Ham!

Desværre ligner mange af os alt for

meget den hjemmegående, pæne søn, der ikke kunne billige, at den fortabte søn, straks han kom hjem, fik alt uforskyldt og frit af sin Fader – denne måtte sige til sin surmulende søn: »Mit barn, du er altid hos mig, og *alt mit er dit*« (Luk. 15,31). Ja, det er undertiden, som om vi i vor »fromhed« end ikke under os selv en sådan herlighed! Ak, hvilken »fromhed«!

Paulus siger til korinterne, der jo ikke var pragteksemplarer af kristne: »Alt hører jer til« (1. Kor. 3,21). Han siger det uden beklagelse, skønt han kendte deres mangler og kødelighed. At det forholder sig således, er en understregning af, at *sådan elskede Gud dem*.

Alt betyder *alt uden undtagelse*, *alt uden begrænsning*. Selv *døden* tilhører dem – men de tilhører ikke den – de tilhører Kristus.

Det vil atter sige, at som Kristus ejede alt, da Han gik omkring hernede, således ejer de (vi) ALT på tilsvarende måde. Han ejede ikke det, hvortil han kunne hælde sit hoved, og ejede dog også dette – det måtte derfor tjene ham, hvilket det også gjorde.

Således ejer vi det nærværende, hvordan det nærværende end er. Mennekeligt betragtet er det nærværende meget svært for adskillige af mine nære venner – men de ejer det – det må derfor tjene dem til bedste – det nærværende behersker dem ikke, thi mine venner ejer det – udnytter det – lader det tjene dem – uddrager evige rigdomme deraf.

Alt hører jer til, d.v.s. alt behersker I – intet behersker jer. Alt står til jeres rådighed, og Kristus, som I tilhører, lader jer forstå, hvorledes I skal gøre brug af det.

Alt hører jer til, derfor kan I undvære alt og dog ikke savne noget! Er I rige på jordisk mammon og gods, glem da aldrig, at I tilhører Kristus, thi glemmer I det, da risikerer I, at det ikke er jer, der ejer den jordiske rigdom, men den, der ejer jer.

Det, der skal komme, tilhører også os – vidunderligt, thi så behøver vi ikke at frygte det!

Og når Menneskesønnen kommer i megen kraft og herlighed, da skal vi herliggøres med Ham, og da skal det blive klart for enhver, endog for vore modsigere og modstandere, at alt hører os til, og at vi hører Kristus til.

Op, op da, I salvede! korset lad vaje!
Med kronen vor Konge sit folk går
imod!

Med ham vi nu himlens rige skal eje,
og glæden skal vorde en evigheds
flod!

Hvem her Ham har fundet,
hans krans er alt bundet,
en krone, der funkler med klarere
strimer
end middagens sol selv i midsommers
timer!

Gud frelse

er overvældende: Gud giver os for Kristi skyld den plads, *Adam* havde, før han faldt, og på en sådan måde, at vi ikke som han kan miste den. Da Gud ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, frelste Han os fra fortabelsens gru til den fuldstændige, umistelige genoprejsning, hvorved vi i sandhed er blevet sat over *alt*, hvad Gud har skabt, og aldrig skal miste det, men tværtimod den dag, Kristus kommer igen, skal dele husvalsestiderne og genoprettelsestiderne, da *alt* skal blive genoprettet, med Ham, hvem vi skylder *alt*!

Hvad Gud, Han har, det har vi og:
der står Guds Himmel os til brug
og pleje;
hvor yndigt og hvor lifligt er det dog
at have Jesus selv til arv og eje!
Og vid're kan jo ingen ønske gå
end Gud at få!